

Lekcja: Czy Pan Bóg stworzył dinozaury?

Grupa docelowa: 6-8 lat

Prawda centralna: Biblia zawsze mówi prawdę

Podstawa biblijna: 1Mo 1,21.25

Werset do zapamiętania: *Całe Pismo natchnione jest przez Boga* (2Tym 3:16a)

Cele operacyjne:

- Uczeń wymienia jakie zwierzęta stworzył Bóg
- Uczeń wyjaśnia skąd wiemy, że Biblia mówi prawdę
- Uczeń wyjaśnia, co oznacza, że Biblia jest natchniona
- Uczeń potrafi dowieść, że Bóg stworzył również dinozaury
- Uczeń potrafi obronić prawdomówność Biblii w kwestii stworzenia dinozaurów
- Uczeń decyduje się wybierać w swoim życiu postawę pełnego zaufania treści Biblii

Metody nauczania: pogadanka, pytania, zabawa, film, przedstawienie,

Środki dydaktyczne: zdjęcia zwierząt, arkusz z mapą świata/krajobrazem, klej, flamaster, kartka z zaszyfrowanym wersem, komputer do odtwarzania filmu, materiały do wykonania laleczek, karteczki z gotowymi odpowiedziami, jajka-dinozaury

Przebieg zajęć:

1. Wprowadzenie

Nauczyciel wyświetla film o odkryciu szkieletu i jaja dinozaura (<https://www.youtube.com/watch?v=PkGRcCviCxo>).

Nauczyciel prowadzi z uczniami rozmowę, w czasie której zadaje pytania:

- Czy wierzycie, że Bolek i Lolek mogli znaleźć prawdziwy szkielet dinozaura?
- A czy widzieliście kiedyś dinozaura?
- Skąd zatem wiecie, że nasz odkrywca powiedział prawdę?
- Czy dinozaury żyły kiedyś na ziemi?
- Czy Biblia wspomina o dinozaurach? Sprawdźmy zatem, czy Biblia mówi coś o dinozaurach.

2. Praca z tekstem biblijnym

Nauczyciel opowiada uczniom historię stworzenia świata, szczególną uwagę poświęcając zwierzętom, stworzonym przez Boga i cytując fragmenty z 1Mo 1,21: *Tak więc stworzył Bóg wielkie potwory i przeróżne pełzające istoty. Nimi – stosownie do ich rodzajów – wypełniły się wody. Stworzył też istoty skrzydlate stosownie do ich rodzajów – i uznał to Bóg za dobre* oraz z 1Mo 1,25: *Bóg stworzył dzikie zwierzęta według*

ich rodzajów, było według jego rodzajów i wszelkie płazy ziemi według ich rodzajów – i uznał to Bóg za dobre.

- Hmm.. W opisie stworzenia zwierząt nie ma ani słowa o dinozaurach... W dalszej części Biblii też nie. To jak jest z tymi dinozaurami, Pan Bóg je stworzył czy nie?

- Kto myśli, że tak? Kto ma wątpliwości?

- Zaraz poznamy prawdę....

Nauczyciel pokazuje dzieciom zdjęcia różnych zwierząt zadając za każdym razem pytanie: - Czy Pan Bóg stworzył to zwierzę? A to...? Nauczyciel mówi uczniom, że niektórych zwierząt, które pokazał, nie można już zobaczyć, bo nie ma już ich na ziemi. Nauczyciel pokazuje zdjęcia wymarłych zwierząt. Nauczyciel mówi, że nie ma już tych zwierząt na ziemi, ale to nie znaczy, że kiedyś nie istniały, lub że Pan Bóg ich nie stworzył.

3. Kierowanie procesami uogólniania

Uczniowie przyklejają na mapę świata lub obrazek jakiegoś krajobrazu zdjęcia zwierząt pokazywanych wcześniej przez nauczyciela. Nauczyciel dopisuje u góry początek wersetu z 1Mo 1:25a *Bóg stworzył (...)*. Następnie nauczyciel prosi uczniów żeby dokończyły werset (...) *dzikie zwierzęta*.

Teraz nauczyciel wyciąga obrazek dinozaura.

- To jak jest z naszym dinozaurom? Czy nazwa dzikie zwierzę pasuje do niego?

- Tak! Dinozaurów nie możemy teraz oglądać, ani w naturalnym środowisku, ani w zoo, ale to nie znaczy, że kiedyś ich nie było. Pan Bóg stworzył wszystkie zwierzęta, które żyły i nadal żyją na ziemi.

- Zauważcie, że Biblia nigdzie nie używa słowa dinozaur, ani kiedy opowiada historię stworzenia świata, ani w żadnej kolejnej księdze. Ale czy to oznacza, że mówi nieprawdę? Skoro Bóg stworzył wszystkie dzikie zwierzęta, stworzył również dinozaury. Pamiętajcie, Biblia zawsze mówi prawdę.

- Ale skąd możemy wiedzieć, że to co jest zapisane w Biblii jest prawdziwe? (pozwól uczniom odpowiedzieć) Czy wiecie, kto napisał Biblię? (pozwól uczniom odpowiedzieć)

- Biblia ma wielu autorów: Nowy Testament jest napisany przez uczniów Pana Jezusa lub przez apostoła Pawła, Stary natomiast, przez Mojżesza, Dawida, Daniela i wielu, wielu innych. Ale jest coś szczególnego, co wyróżnia Biblię od innych ksiąg. Coś co sprawia, że jest wyjątkowa, że jest nie z tej ziemi!

- Jak nazywamy jeszcze Biblię? (pozwól uczniom odpowiedzieć np. Pismo Święte, Słowo Boże). Powiedzieliśmy sobie, że Biblię pisali różni ludzie, ale mówi się również, że Biblia to Słowo Boże, czyli Słowo Pana Boga. To kto ją w końcu napisał, ludzie, czy Pan Bóg? Jak myślicie? Zaraz odpowiemy sobie na to pytanie.

Nauczyciel daje uczniom do odgadnięcia zaszyfrowane hasło (zał. 1), które jest werselem z 2Tym 3:16a
Całe Pismo natchnione jest przez Boga.

- Co to znaczy, że Biblia jest natchniona przez Boga? (pozwól uczniom odpowiedzieć) Oznacza to, że Pan Bóg pomagał tym wszystkim ludziom w napisaniu Biblii. Dlatego, że ludzie Ci przyjaźnili się z Panem Bogiem, w Biblii jest napisane dokładnie to, co On chciał. Możemy zatem powiedzieć, że najważniejszym autorem Biblii jest właśnie Pan Bóg i dlatego Biblia jest taka wyjątkowa.

- Zdarza się, że ludzie kłamią, albo piszą nieprawdę, ale Pan Bóg nigdy nie kłamie i zawsze mówi prawdę. Powtórzmy nasz werseł: *Całe Pismo natchnione jest przez Boga* - właśnie dlatego możemy być pewni, że Biblia zawsze mówi prawdę.

- Mam teraz dla was zagadkę: co łączy te osoby?

Nauczyciel pokazuje uczniom strażaka, policjanta, żołnierza, ratownika górskiego, tresera dzikich zwierząt. Nauczyciel prowadzi uczniów do odpowiedzi, że osoby te łączy odwaga.

- Co to znaczy, że ktoś jest odważny?

- Czy odważna osoba nie boi się?

- Osoba odważna to taka, która czuje strach ale robi to, co do niej należy, to co powinna zrobić. I właśnie dlatego, że robi rzeczy pomimo strachu, jest taka odważna.

- Czy zwykli ludzie mogą być odważni? A dzieci? W jakich sytuacjach?

Nauczyciel zachęca dzieci do opowiedzenia sytuacji, w której wykazały się odwagą.

- Opowiem wam teraz historię chłopca, który był bardzo odważny. A dlaczego? Posłuchajmy tej opowieści...
(nauczyciel czyta opowiadanie „Nowe szaty cesarza” - zał. 2)

- Czy chłopiec mówił prawdę o tym, że król jest goły?

- Jak myślicie, czy ciężko było chłopczykowi powiedzieć, że król jest goły, mimo że wiedział, że jest to prawda? Tam było zebranych mnóstwo ludzi. Nie tylko dzieci, ale też dorosłych i oczywiście sam król.

- Co powiedzielibyście o tym chłopcu? Jak byście go nazwali? Jaki był?

- Chłopczyk był bardzo odważny. Pewnie bał się powiedzieć, że król jest goły, ale zrobił to. Prawda była dla niego ważniejsza od strachu.

- Czasem trudno jest mieć swoje zdanie, bo inne dzieci mogą się z nas śmiać. Wtedy jest nam przykro i smutno. Czujemy się zawstyżeni. Pamiętajcie jednak, że Biblia zawsze mówi prawdę, dlatego jeśli ktoś nam powie, że nie ma Boga, albo, że to nie Pan Bóg stworzył człowieka, albo że świat powstał z wielkiego wybuchu, albo że my powstaliśmy od małpy, nigdy nie powinniśmy wierzyć tej osobie. Zawsze musimy wierzyć w to, co mówi Pan Bóg w Swoim Słowie, bo On nigdy nie kłamie.

- Wykonamy teraz zwykłych chłopców i dziewczynki z papieru, nie strażaków, czy policjantów, tylko po prostu dzieci, które są odważne. Wy możecie być takimi odważnymi dziećmi, które jak ten chłopczyk, nie boją się powiedzieć prawdy.

Nauczyciel wykonuje z dziećmi papierowe laleczki, które symbolizują każdego z nich (zał. 3). Po pracy:

- Pamiętajcie, możecie być tak samo odważni jak strażak czy treser dzikich zwierząt. Kiedy mówicie prawdę i nie zgadzacie się z kłamstwami, które mówią inne dzieci o Panu Bogu, czy o Biblii, wtedy jesteście odważni. Pamiętajcie, że to właśnie Biblia zawsze mówi prawdę.

4. Wiązanie teorii z praktyką

- Co możemy zrobić żeby łatwiej nam było mieć swoje zdanie i nie poddawać się innym? Musimy ćwiczyć! Kiedy przećwiczymy co trzeba powiedzieć, kiedy mamy inne zdanie, będzie nam łatwiej powiedzieć to samo naszym kolegom i koleżankom.

Nauczyciel rozdaje uczniom karteczki z napisanymi gotowymi odpowiedziami, np. „Nieprawda”, „Nie wiesz wszystkiego”, „Mówisz nieprawdę”, „Myślę inaczej”, „Sprawdź to”, „W Biblii jest napisane inaczej” (zał.

4). Następnie mówi uczniom różne nieprawdziwe rzeczy, np.:

- Masz na imię Bartłomiej/Helena.
- Uwielbiasz czosnek!
- Nie cierpisz lodów!
- Umiesz mówić po chińsku.
- Największy kontynent to Afryka.
- Najmniejszym ptakiem jest kanarek.
- Świat powstał z wielkiego wybuchu.
- Ludzie pochodzą od małpy.
- Bóg nie istnieje.

Zadaniem dzieci jest odpowiadać na kłamstwa nauczyciela słowami zapisanymi na karteczce.

- Kiedy będziecie mieli inne zdanie od swoich kolegów, możecie przypomnieć sobie, co mieliście napisane na swojej karteczce i użyć tego!

- Kiedy będziecie mieli wątpliwości czy wasz kolega lub koleżanka mówi prawdę dobrze jest zapytać o to swoich rodziców i wspólnie z nimi sprawdzić co na ten temat mówi Biblia, bo pamiętajcie Biblia zawsze mówi prawdę. A dlaczego? Powtórzmy nasz werset: *Całe Pismo natchnione jest przez Boga*.

Nauczyciel kończy zajęcia modlitwą, w której szczególnie prosi Boga o pomoc w byciu odważnym. Przed wyjściem rozdaje każdemu dziecku zabawkę jajko, z którego wykluwa się dinozaur.

- Pamiętajcie, Pan Bóg stworzył też dinozaury.

Zał. 2 Opowiadanie „Nowe szaty cesarza”

Przed wieloma laty żył cesarz, który niezwykle cenił sobie piękne stroje. Wszystkie pieniądze wydawał on właśnie na ubrania, a później chętnie prezentował się w nich poddanym. Z tego względu nie spędzał czasu ani na łowach, ani w teatrze, lecz przede wszystkim w garderobie.

Któregoś dnia do miasta, w którym mieszkał cesarz, przyjechali oszuści. Podali się oni za tkaczy i opowiadali, że potrafią uszyć najpiękniejsze szaty na świecie. Miały one jednak taką właściwość, że były niewidzialne dla każdego kto był głupi i nie nadawał się do pełnionego urzędu.

Władca pomyślał, że dzięki takim szatom mógłby w końcu się przekonać kto z moich doradców i z mojego otoczenia jest mądry a kto głupi. Zapłacił więc oszustom górę pieniędzy aby mogli rozpocząć swoją pracę. Wkrótce cesarz zapragnął zobaczyć postępy prac, lecz bał się pójść sam do tkaczy, by przez przypadek nie okazało się, że jest głupi. Do oszustów wysłał zatem swojego pierwszego ministra. Stary, poczciwy minister poszedł do sali gdzie pracowali oszuści nic jednak nie zobaczył, żadnej szaty, żadnej tkaniny, nawet żadnych nici w rękach krawców. Zapytany jednak przez z nich jak podoba mu się szata, odpowiedział, iż jest to jeden z najwspanialszych strojów, jakie kiedykolwiek widział. Powiedział tak jednak tylko dlatego, że bał się stracić swój urząd.

Oszuści zażądali dodatkowych pieniędzy, które były im niezbędne, jak twierdzili, do dalszej pracy. Rzecz jasna – wszystko chowali do swoich kieszeni, a maszyny tkackie stały bezczynnie.

Wkrótce cesarz posłał kolejnego urzędnika, by sprawdził postępy w pracy. I ten żadnego stroju nie widział ale przed władcą gorąco chwalił kreację przybyszów. Niebawem już całe miasto mówiło o pięknych szatach szykowanych dla cesarza.

W końcu sam ich przyszły posiadacz udał się do tkaczy. Cesarz także, co oczywiste, nie zobaczył szat, lecz szybko pomyślał sobie, że wyjdzie na głupca, albo okaże się że jest niegodny swojego urzędu, jeśli powie prawdę. Podobnie więc jak pozostali, zachwycił się i chwalił nieistniejące ubranie.

Urzednicy doradzali władczy, aby ubrał ten wyjątkowy strój na nadchodzącą wielką procesję. Pomysł ten przypadł mu do gustu, a w dowód uznania uczynił oszustów nadwornymi tkaczami. Całą następną noc dwóch krawców ciężko „pracowało” i w końcu ukończyli pracę nad niezwykle szatami. Kiedy przyszli do cesarza, ten zdjął swoje ubranie, a oszuści udawali, że wkładają na niego różne części nowo uszytych szat:

- Och, jak cesarz wspaniale wygląda! Jakie piękne barwy, jaki piękny strój – mówili.

Władca ubrany w nowy strój udał się na procesję. Jego dworzanie nieśli z tyłu za nim niewidzialny tren. Cesarz paradował ulicami miasta w niewidzialnym stroju, a wszyscy mieszkańcy powtarzali, jakie piękne są nowe szaty cesarza. Nikt nie chciał powiedzieć, że nic nie widzi, bo wtedy okazałoby się że jest głupi.

Nagle jakieś dziecko krzyknęło: „Patrzcie, cesarz jest nagi!”. „ On jest nagi” - zawołał w końcu cały tłum. Cesarz zmieszał się, bo wydawało się mu że jego poddani mają rację, ale jego duma nie pozwalała mu tego przyznać. Władca wyprostował się więc jeszcze dumniej, a dworzanie szli za pomyślał, że musi wytrzymać do końca procesji. Idący za nim dworzanie nadal „zmagali się” z nieistniejącym trenem.

Zał. 4 Karteczki z odpowiedziami

TO NIEPRAWDA	NIE WIESZ WSZYSTKIEGO
SPRAWDZĘ TO	MYŚLĘ INACZEJ

Załącznik 3. Wzory papierowych chłopców i dziewczynek